

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6290/2537

พนักงานอัยการ จังหวัด นนทบุรี โจทก์ นาย อรรถ พงษ์หรืออรรถพงศ์ จันทโรภาสจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 297, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 80

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก, 277 ทวิ, 297, 364, 365, 80 การกระทำ ของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงลงโทษ ฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นบทหนัก และศาลอุทธรณ์ พิพากษายืนโดยไม่ได้ระบุว่าลงโทษตามบทมาตราใด เมื่อ การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำต่อเนื่องโดยเจตนา แท้จริง เพื่อข่มขืนกระทำชำเราเป็นสำคัญเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้องโดยพิพากษาก็เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก ประกอบมาตรา 80, 277 ทวิ(1), 297, 364, 365(3) เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 276 วรรคแรก ประกอบมาตรา 80, 277 ทวิ(1) ซึ่งเป็น บทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276, 277 ทวิ, 297, 364, 365, 80 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 วรรคแรก, 277 ทวิ, 297, 364, 365, 80 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงลงโทษฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งเป็นบทหนัก จำคุก 10 ปี จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พิเคราะห์แล้ว จะได้วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่าคำของผู้เสียหายที่ยืนยันว่า จำเลยเป็นผู้ชกต่อยแล้วพยายามข่มขืนกระทำชำเรา จำเลยก็ยอมรับว่าได้ชกต่อยผู้เสียหายจริงโจทก์ยังมีนางสาวประภาพร รุ่งเพียรเบิกความยืนยันว่าหลังจากได้ยินเสียงผู้เสียหายร้องขอความช่วยเหลือแล้ว พยานชะงักดูทางระเบียง เห็นมีผู้ชายไม่ได้สวมเสื้อผ้ามำล้างป็นจากระเบียงห้องของผู้เสียหายลงไปข้างล่าง สักครู่ได้ยินเสียงเหมือนของตกลงในน้ำ ร้อยตำรวจโทภูมิรินทร์ มีกุศล พนักงานสอบสวนก็เบิกความยืนยันว่า คืบเกิดเหตุเวลา 4.05 นาฬิกา ผู้เสียหายมาแจ้งว่า มีคนร้ายซึ่งผู้เสียหายจำหน้าได้มาชกต่อยผู้เสียหายพร้อมถอดเสื้อผ้ามำล้างผู้เสียหายพยายามจะข่มขืนกระทำชำเราที่จำเลยว่า จำเลยไม่ได้พยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีปรากฏว่า เหตุเกิดในเวลากลางคืนประมาณ 3 นาฬิกา และสถานที่เกิดเหตุเป็นห้องนอนของผู้เสียหาย การที่จำเลยแก้ผ้าเข้าไปในห้องนอนอันเป็นเคสสถานของผู้เสียหาย ย่อมประสงค์ที่จะข่มขืนกระทำชำเรา คำของผู้เสียหายที่ยืนยันว่าได้ร้องขอความช่วยเหลือและยืนยันว่าจำเลยได้ใช้กำลังประทุษร้ายโดยกระทำอะไรบางอย่างย่อมเป็นถ้อยคำที่เบิกความตามพฤติการณ์ที่จำเลยเป็นผู้กระทำ และลักษณะการกระทำของจำเลยที่เข้าไปชกใบหน้าผู้เสียหายโดยใช้เข่ายันเตียงนอนก็อยู่ในวิสัยที่กระทำชำเราผู้เสียหายได้แล้ว การที่จำเลยยอมรับผิดเฉพาะในข้อหาบุกรุกและยอมใช้ค่าเสียหาย 50,000 บาท เป็นเช็ค

แต่ผู้เสียหายต้องการให้จำเลยรับโทษตามกฎหมาย ทำให้เหตุผลตามที่จำเลยนำสืบไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังหักล้างถึงเรื่องที่เกิดขึ้นตามคำของผู้เสียหายได้ ที่จำเลยฎีกาว่า ถูกผู้เสียหายปรักร่ำและผู้เสียหายไม่ได้รับอันตรายสาหัสฟังไม่ขึ้น ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องแล้วลงโทษจำคุกขั้นต่ำตามมาตรา 277 ทวิ นั้น นับว่าปราณีแล้ว การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำต่อเนื่องโดยเจตนาแท้จริงเพื่อข่มขืนกระทำชำเราเป็นสำคัญ เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ศาลอุทธรณ์ไม่ได้ระบุว่าลงโทษตามบทมาตราใด ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้องพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก ประกอบมาตรา 80, 277 ทวิ(1), 297, 364, 365(3) เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 276 วรรคแรก ประกอบมาตรา 80, 277 ทวิ(1)ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธีระจิต ไชยาคำ · ปรีชา เฉลิมวณิช · สติธย์ สิทธิลักษณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6290/2537>